

NA CESTĚ DO SHANGRI-LA - 3

Čtvrť, 15 března 2016

Z Rampuru jsme po delším čekání vyrazili v prázdném autobuse s tím, že si asi nesedneme. Autobus ovšem téměř okamžitě zastavil na autobusovém nádraží, o jeho existenci jsme neměli tušení a stálo u něj dvě hodiny. Výhodou bylo, že se téměř všichni cestující vyměnili a my jsme se posadili. Právě tehdy, abych sedl u okna a já si brzy přál, aby tomu tak nebylo.

Představte si silnici širokou sotva pro jedno vozidlo, bez svodidel, vytesanou v kolmé skalní stěně. Autobus je starý krám bez moderních brzd, s pneumatikami, které pamatují Gandhiho coby batole. Řidič jede jako šílenec, vy sedíte u okna, díváte se do kilometrové hloubky přímo pod sebou a do toho zní divoká indická hudba. Vážně, já měl strach!

Zdráhali jsme se asi hodinu u objímkou vybudované proto, že silnici zasypala kamenná lavina. Celé místo by se dalo obklopit za 5 minut, ale to by tam musel někdo řídit dopravu. Neřídil a tak to bylo na samotných řidičích, kteří situaci zvládali mohutným troubením a hádkami. Nakonec jsme opustili údolí řeky Satluj a serpentinami, ve kterých začalo další pár vlasů, jsme se konečně dostali téměř do cíle na cestě - městečka Sanghla.

Hned po výstupu z autobusu jsme zjistili, že pověsti nelhaly. Krása toho místa nám jednoduše vyrazila dech. Město starobylých věžových domků a tápetajících se buddhistických vlajek postavené na strmých svazích, nad tím vším jablonové sady a úplně nejvyšší hora Kinner Kailash, vysoká 6005 metrů.

Ubytovali jsme se v malém hotelu uprostřed města, prozíravě připlatili za elektrická kamínka a zjistili, že máme příděl nad pokojem terasu s neuvěřitelně nádherným výhledem. Před veškerým jsme šli na krátkou procházku do jabloňové sady. Zrovna probíhala sklizeň a bedny s jablky přinášeli a nakládali neuvěřitelně otrhaní a chudě vyhlížející týpkové. Právě veškerým nás pak v baru otravoval jakýsi silně podnapitý pan v obleku. Ukazoval nám fotky svého krásného domku i auta a tvrdil, že je obchodník s jablky. Vzpomněl jsem si na ty otrhance a řekl jsem Joanne, že je šetrně pán takových zážitků a stane se ze mě socialista. Další pár dní jsme se věnovali výletům do okolí. Nejhezčí bylo do vesnice Kamru, kde je známá starobylá pevnost a zároveň buddhistický chrám. Poznali jsme tam hrozně příjemnou rodinku, která právě cosi slavila. Ti lidé nás pozvali k sobě a hostili nás místními knedlíky zvanými momo. Celá rodina pak tančila za doprovodu velikého bubnu jakýsi místní tanec. Srandovní bylo, že celá atmosféra téhle oslavy silně připomněla vinobraní někde na Slovácku.

Prastarý chrám, připomínající mrakodrap, byl nádherný. Aby nás do jeho mnišství pustili, museli jsme splnit tři podmínky. Museli jsme si uvázat kolem pasu stuhy, nasadit si místní epičky a nesměli jsme menstruovat. Zkrátka a dobře - zajímavé místo. No a po pár dnech jsme vyrazili ke konečnému cíli cesty - vesnici Chitkul u hranic s Čínou okupovaným Tibetem. MIKIN